В блакиті струни хтось нап’яв,
а сонце променем по струнах —
то з моря гречок білорунних
бджолиний дзум…
Дріма земля;
дріма сумний стернистий лан;
село,
городи,
гай і став…
В блакиті струни хтось нап’яв.
Гриміли грози й одгриміли.
В яру Купало одцвіло…
В садках пишається село
горами рижих ожередів,
і пахнуть соняшники медом,
і манять яблука доспілі.
Гриміли грози й одгриміли…
Пливуть останні дні погожі.
Такі засмаглі і веселі
дівчата тіпають куделі;
за ними скоро синю просинь
затче у білі пасма осінь.
Вже одцвітають пишні рожі, —
пливуть останні дні погожі…
І скоро криком журавлі
пошлють гаям своє прощання.
За ними й я…
– Прощай, кохана!
– Чого ж сумні, чого журливі,
як осінь, очи – чорносливи?
Ми ще цвістимем на землі!!!
…У вирій з криком журавлі…